

ยางกราด

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Dipterocarpus intricatus* Dyer

ชื่อพื้นเมือง กาด, ยางสะแบง (นครราชสีมา); กราด, ซาด (ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ); กร้าย (ส่วย – สุรินทร์); สะแบง, ตะแบง, สะแบง (สุรินทร์); ตรายด์ (เขมร, ส่วย – สุรินทร์); ยางกราด (สระบุรี); ลาง (ชลบุรี); เหียงกราด (ราชบุรี, เพชรบุรี); เหียงน้ำมัน (ราชบุรี); เหียง (ระยอง)

ชื่อวงศ์ DIPTEROCARPACEAE

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น ยางกราดเป็นไม้ต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ สูง 15 – 30 เมตร ลำต้นเปลาตรง กิ่งก้านสาขาเป็นพุ่มกลม ทึบ เปลือกต้นสีน้ำตาลปนเทา เปลือกแตกเป็นร่องเล็กๆ

ใบ ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับ รูปไข่แกมรูปขอบขนาน โคนใบรูปหัวใจ ขอบใบเรียบ เนื้อใบหนา ผิวใบด้านบนมีขนหยาบและสาก ใบอ่อนและยอดอ่อนมีหูใบสีแดง

ดอก ดอกออกเป็นช่อ ตามซอกใบใกล้ปลายกิ่ง กลีบดอกมี 5 กลีบ โคนเชื่อมติดกัน ปลายแยกเป็นรูปกังหัน สีขาว แซมสีชมพูเป็นแถบตรงกลางแต่ละกลีบ ออกดอกเดือนมกราคม – กุมภาพันธ์

ผล ผลรูปรีค่อนข้างกลม เป็นฉีกพับ มีปีกผล 5 ปีก ปีกยาว 2 ปีก ปีกสั้น 3 ปีก เมล็ดแข็ง ออกผลเดือนกุมภาพันธ์ – พฤษภาคม

แหล่งที่พบ ป่าเต็งรัง

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ชอบแสงแดดจัด ขึ้นได้ดีในดินร่วน ไม่อุ้มน้ำ

ฤดูกาลใช้ประโยชน์ ฤดูหนาว

ส่วนที่ใช้เป็นอาหาร ดอกอ่อน รับประทานสดจิ้มกับน้ำพริก ลาบ

รส เปรี้ยว

การขยายพันธุ์ เพาะเมล็ด